

Det er første Gang, en Kvinde er bleven udnævnt til at beklæde denne Stilling, til hvilken der har været syv Konkurrenter.

Mrs. Belva Lockwood tog for 34 Aar siden sine Eksaminer fra dette Universitet og nyder stor Anseelse blandt de amerikanske Kvinder. For femten Aar siden grundlagde hun de første to Klasser i praktisk Færdighed for at forberede Kvinder til at blive Sagførere, og hun er to Gange bleven opstillet som Kandidat til Presidentvalg i de Forenede Stater som Forkæmper for Kvindens politiske Rettigheder.

Ifjor blev Mrs. Lockwood sendt til Fredskongressen i London som Delegeret fra „Fredsunionen“ i Philadelphia, og repræsenterede Amerikas kvindelige Journalistforening ved „Womens Franchise League“ (Kvindernes Stemmeretsliga).

Da hun ved denne Lejlighed blev interviewet angaaende Kvindesagen i Amerika og England, sagde hun, at hun var meget tilfreds med, hvad hun havde hørt og set under sit Ophold i Storbritanien. Hun havde med stor Interesse fulgt Diskussionen om Lovforslaget til at forandre den engelske Skilsmislovgivning, som er uretfærdig overfor den engelske Kvinde og som hendes amerikanske Søster ikke lider under. Vor Medarbejder, Mary Eustace, har desuden flere Gange forklaret dette Spørgsmaal og holdt fast paa Udtrykkene: „forladt?“ og „Grusomhed“, som set fra et juridisk Standpunkt er af stor Betydning.

Mrs. Lockwood er af samme Mening som Parlamensmedlemmet Haldone, der erklærede, at det nuværende Parlament ikke vilde stemme for Kvindernes Stemmeret, og at det følgende Parlament maaske heller ikke vilde gøre mere ved det, men at det tredje sikkert vilde foretage sig noget rigtigt i den Retning.

„Hvad Amerika angaar,“ svarede Mrs. Belva Lockwood, „er det vanskeligt at sige noget bestemt, paa Grund af „Staternes“ Uafhængighed og „Territoriernes“ Lovgivning. Territoriet Wyoming, hvor Kvinderne for Tiden har Stemmeret, er, som De ved, lige for nylig bleven indlemmet i Unionen. Wyomings Deputerede vil fra nu af kunne indvirke paa Nabostaterne. I Kansas og to eller tre andre Steder har Kvinderne kommunal Valgret; og i Kansas er der kvindelige Borgmestre og Sekretærer.

Man har med Rette sagt, at Valget af en kvindelig President i de Forenede Stater neppe vilde foraarsage større Bevægelse end Valget af en Kvinde til Borgmester i hendes egen By.

Mange Kirker har kvindelige Prædikanter. I alle Statsskolerne er de fleste Professorer Kvinder, Yale og Havard (Universiteter) har i mange Aar givet Kvinder Adgang og i de amerikanske Universiteter er Antallet af kvindelige Professorer betydeligt.

Kvindelige Læger er ogsaa overordenlig talrige. Jeg tror, at der alene i Staten New York er to eller tre hundrede. Antallet af kvindelige Sagførere vokser stadigt.

I 1899 bevirkede jeg Forelæggelsen af et Forslag, der skulde give Kvinderne Ret til at føre Sager for Højesteret og siden da har ca. 30 Kvinder faaet Adgang dertil. Og de kvindelige Sagførere bliver overalt betragtede af Mændene som deres Embedsbrødre.“

De kvindelige Sagførere er ikke blot indskrænkede til at føre Sager for og om Kvinder, Mrs. Belva Lockwood har ført Sager i Mord, Tyveri, Vold, og har endogsaa forsvaret en ung Mand, som havde dræbt en ung Pige paa Gaden. Hun paaviste Vanvid hos ham, arveligt i Familien, og fik ham anbragt paa en Sindssygeanstalt.

Den sidste Sag Mrs. Lockwoods førte var til Gunst for de under Slavekrigen saarede Soldater, som forlangte deres Pension.

Mrs. Lockwood havde hverken Haab eller Ønske om at komme ind som Numer 1 ved Presidentvalget. Hun havde modtaget Kandidaturen for Principets Skyld. Hun er overbevist om, at intet i den amerikanske Forfatning staar i Modstrid med Valget af en kvindelig President.

Mrs. Lockwood har fejret en ny Triumf siden sin Ansættelse i Syracuse. Denne intelligente Kvinde, som helliger en stor Del af sin Tid til Studiet af forskellige pædagogiske Systemer, priste for en glimrende og talrig Tilhørerkreds fælles Undervisning og Opdragelse.

Efter at have givet en kort Oversigt over Udviklingen af Kvindernes Undervisning og omtalte den Del, som hun selv havde haft den Lykke at kunne tage i det Felttog, som havde givet Kvinderne Adgang til Universiteterne, konstaterede hun, at Kvinderne i Amerika nu for Tiden modtager den samme Undervisning som Mændene.

De Skoler, som kun modtager Dreng, er overordenlig sjældne, og i mange Universiteter har Kvinder faaet Adgang, ikke blot som studerende, men endogsaa som Professorer.

Da hun senere berørte Spørgsmaalet om Kvindernes Opdragelse i al Almindelighed, sagde hun: „Ulykken er, at de unge Piger modtager en Opdragelse, der alene gaar ud paa Giftermaal og som ikke holder Stik hverken i intellektuel eller i moralsk Retning.

I de østlige Stater og i Centralstaterne er det ikke særlig Ægtefæller, man spørger om, men skarpe Hoveder og Kvinder, der kan klare sig selv. Alle Kvinder gifter sig ikke, et stort Antal af dem finder ingen Ægtemænd; vi vil aabne Skolerne og Universiteterne for dem, skaffe dem Arbejde, som vil gøre dem uafhængige, og vi vil stille dem paa samme Standpunkt som Mændene i Retsvidenskab, Lægevidenskab, Kunst, kort sagt i alt. Vi vil opdrage dem til at blive Kongresmedlemmer, Konsuler, Ministre, Højesteretsdommere, Kabinetsekretærer, og en af dem vil maaske en Dag blive President for de Forenede Stater.“

Mrs. Lockwood lægger dette Grundlag for den almene Undervisning: „*Lære alt, hvad man kan lære, og anvende alt, hvad man har lært.*“ Hun citerer til Støtte herfor sit eget Eksempel; hun omtaler, hvilken Øvelse og hvilken Koncentrationsevne hun derved har opnaaet; hendes Evne til at tænke klart, til enhver Tid og under alle Omstændigheder, er, siger hun, den Anstrengelse værd, det har kostet.

Det Maal, hun følger med en sjælden Energi, er, at Kvinderne i den mest udstrakte Maalestok kan tage Del i det offentlige Liv.

Bulletin.

Kvindens kommunale Valgret.

De spørger, Fru Redaktør, i Deres forrige Numer, hvor Dansk Kvindesamfund bliver af, nu da de to andre københavnske Kvindeforeninger holder Møder for denne Sag; og jeg vil ikke undlade at svare Dem paa Samfundets Vegne.

Dansk Kvindesamfund glæder sig over at se Frugterne af den Agitation, som vi — hvad De meget rigtigt bemærker — allerede for adskillige Aar tilbage har sat i Værk. Ved mangfoldige Møder rundt om i Landet, ved talrige Artikler i vort Blad, ved to Adressebevægelser, først en københavnsk, senere en stor almindelig dansk, har vi slaaet til Lyd for denne Reform, som vi mener er den mest nærliggende af alle. Vi véd meget godt, at i det praktiske Liv gælder det om atter og atter at banke selv de mest indlysende Sandheder ind i Folks Bevidsthed; og vi glæder os derfor, naar vi ser andre Kvinder staa op og med Iver og Dygtighed tage det Arbejde op, som vi alle tede har gjort mange Gange, men som ogsaa maa gøres om og om igen saa længe, til Sejren er vunden. At dette skulde være snart, tror vi ikke, saa lidt som, at det vil gaa let; vi vil derfor ogsaa lægge alle de Kræfter, vi raader over, med ind i Kampen, saa snart vi tror, vi kan gøre det med nogen Virkning. Og af Hjertet vil vi ønske Kvindevalgretsforeningen og Kvindelig Fremskridtsforening Held til ved Tale og Skrift at vække Mænds og Kvinders Samvittighed til Live for den simple Retfærdighedshandling, her er Tale om.

Kirstine Frederiksen.

Kontra-Parèr!

En Replik om Madlavning i Skolerne.

Først sænker jeg min Kaarde for min — Modstanderinde, og dernæst angriber jeg og bliver liggende i Udfaldet. . . . Det vil blive en vanskelig og ulykkelig Opgave at omstyrte Hjemmene. Saa længe Hjemmet bestaar, skal én sørge for Mand, Børn og sig selv — og hvem er vel nærmere dertil end ens Hustru. Fra Pigebarnet kan skønne, begynder hun at lege med Dukker (Børn), sørger for Mad til dem, lægger dem i Seng, leger med dem, optugter dem med Moderens Eksempel for Øje. En Pige i Harnisk og med Træsabel og Paphjelm — er ingen rigtig Pige, saa lidt som en Dreng, der broderer Morgensko og leger med Dukker, **neppe** er nogen „rigtig“ Dreng.

De ni af ti Kvinder bliver gifte. Og da De, min gode Frøken eller Frue, indrømmer mig, at Maden, vi spiser, ikke er saa god, som vi kan ønske det, hvad er da naturligere, end at vi lærer dem at lave god Mad, om det sker i Skoler eller i Fortsættelsesyder, er mig ligegyldigt.

For mig maa endelig Undervisningen i Madlavning godt blive et „frivilligt“ Fag. Blot de ni af de ti faar lært at lave Mad. De véd nok, at en god Hustru er den bedste Gave, Himlen kan sende en Mand. Og jeg ønsker alle Kvinder en god Mand til Gengæld. Den ene Tiendedel af alle Kvinder, som ikke bliver gifte, maa for mig gerne blive Snedkere eller Hjulmænd, kan det glæde dem; men jeg ønsker ikke at se Kvinder som Murhaandlangere som i Sverrig, for